

بداهه پردازی‌های طنازانه، موضوعی جدی را مطرح کند. البته که داستان و اتفاقات فیلم خیلی امروزی نیستند و انگار از لابه‌لای صفحات سنگ صبور مجله جوانان دهه ۵۰ بیرون آمده و به غیر از شوخی‌های اندک باز یگران، بعید است بتواند با مخاطب سال ۲۰۲۰ ارتباط برقرار کند. (منبع: فیلم‌موشات)

نظر عوامل

پژمان جمشیدی (بازیگر): خوشحالم که در این نقش بازی کردم. پیشنهادهای که در سال به من می‌شود اکثراً ژانر کمدی است و حضور در این نقش و فیلم برای من تجربه متفاوتی بود. بازی در تئاتر بسیار سخت است. تجربه حضور در ۳۰ تئاتر را داشته‌ام و این تجربه از من آدم و بازیگر دیگری ساخت.

برزو نیک‌نژاد (کارگردان): از نتیجه کار راضیم و سعی کردم در این فیلم خیلی از واقعیت‌ها را نگویم. همه ما حرف‌های نرزه زیادی داریم و جبر زندگی آدم‌ها را مجبور می‌کند دوزیست‌وار زندگی کنند... همه بازیگرها انتخاب اول ما بودند. **هادی حجازی فر (بازیگر):** از شانس خوب من است که نقش‌های مختلفی به من پیشنهاد می‌شود. تجربه‌های دوست‌داشتنی را در کنار این تیم خوب داشتم. در بازیگری جرئت ریسک زیادی دارم و همچنان در این حیطه تجربه می‌کنم. (منبع: خبرگزاری موج)

نظر شخصی

«دوزیست» برزو نیک‌نژاد مؤلفه‌های لازم برای موفقیت در گیشه سینمای ایران را دارا است: حضور جواد عزتی، سینمای فقر و فلاکت و التهایی که در قصه‌اش جاری است. این که چقدر این مؤلفه‌ها هنوز می‌توانند موفق عمل کنند سؤال بزرگی است. به نظر می‌آید سینمای ایران در سال‌های اخیر از چنین موضوعاتی اشباع شده است. دیگر ساختن فیلمی صرفاً اجتماعی و سیاه نمی‌تواند مخاطب جدی‌تر سینما را راضی کند. «دوزیست» از همان قسم فیلم‌های کلیشه‌ای سالیان اخیر سینمای کشورمان است. فیلمی که به مدد حضور نیک‌نژاد روی صندلی کارگردانی، گاه شوخ و بذله‌گو نیز هست. نیک‌نژاد را از تلویزیون می‌شناسیم. نیک‌نژاد در سینما، همان عظیم سربال «در دسرهای عظیم» را این بار جدی‌تر کرده است. جایی که عطا (جواد عزتی) باید به دختری پناه بدهد. فیلم با یک سرقت نافر جام شروع می‌شود. امیدوار می‌شویم که با فیلمی مواجه هستیم که قرار است در آن یک سرقت هیجان‌انگیز رخ بدهد اما نومی‌خواهیم شد چرا که فیلم مسیر عوض می‌کند و تنها پایانش می‌تواند کمی رضایت مخاطب را جلب کند.

چهره شاخص

جواد عزتی، بازیگری که این روزها چهره‌اش روی پوستر هر فیلمی تضمین فروش آن فیلم است.

دوزیست (برزو نیک‌نژاد)

به نظر می‌آید سینمای ایران در سال‌های اخیر از چنین موضوعاتی اشباع شده است. دیگر ساختن فیلمی صرفاً اجتماعی و سیاه نمی‌تواند مخاطب جدی‌تر سینما را راضی کند. «دوزیست» از همان قسم فیلم‌های کلیشه‌ای سالیان اخیر سینمای کشورمان است. فیلمی که به مدد حضور نیک‌نژاد روی صندلی کارگردانی، گاه شوخ و بذله‌گو نیز هست

فیلمفارسی است که رابطه سه پسر و دو دختر در تلاقی چند عشق کمرنگ را پیش روی تماشاگر می‌گذارد... بازی جواد عزتی، همان است که در «جان‌دار» و «شنای پروانه» بود. ستاره پسیانی هم که نقش کلفت را بازی می‌کند، قبلاً مشابه همین نقش را بازی کرده است. «دوزیست» چند ایده و دیالوگ خوب هم دارد اما در عرض اندام فیلمفارسی رنگ می‌بازند.

علی ملاصالحی: می‌توانست ایده سربال کمدی جدید نیک‌نژاد باشد و یا یک سیت کام تلویزیونی شود که در آن شخصیت‌های مختلفی وجود دارند. مشکل از جایی شروع می‌شود که فیلمسازی که ذهنش با کمدی تلویزیونی عجین شده است می‌خواهد با آوردن یک زن، ماجرا را به درام‌های اجتماعی تبدیل کند که نمی‌تواند. شخصیتی که شاید بعد از تماشا فیلم در ذهنتان بماند، یک شعبده‌باز با بازی هادی حجازی‌فر است که با گرمی کامل تفاوت در حضور طنازانی مثل جواد عزتی و پژمان جمشیدی، بخش زیادی از بار کمدی فیلم را به دوش دارد.

امید ذاکر نیا: ترکیب جواد عزتی، پژمان جمشیدی، هادی حجازی‌فر و منی حقیقی، این ذهنیت را به وجود می‌آورد که باید شاهد یک فیلم شوخ‌وشنگ باشیم؛ اما فیلم سعی می‌کند در کنار

«دوزیست» را برزو نیک‌نژاد نوشته و کارگردانی کرده است. سعید خانی تهیه‌کننده کار است و جواد عزتی، هادی حجازی‌فر، ستاره پسیانی و پژمان جمشیدی از بازیگران اصلی فیلم هستند. داستان فیلم در جنوب شهر روایت می‌شود: پسری به نام عطا با پدرش زندگی می‌کند و دو تن از دوستان خود را هم به خانه راه داده است. کلفتی که برای همسایه‌شان کار می‌کند، دل‌بستگی خاصی به عطا دارد اما عطا چیزی از این موضوع نمی‌داند. روزی این کلفت دختری را به خانه عطا آورده و ادعا می‌کند که دختری خاله‌اش است و از عطا می‌خواهد برای چند روزی مخفیانه او را در منزل خود نگه دارد. عطا این موضوع را می‌پذیرد و ماجراها با ورود این دختر به خانه شروع می‌شود.

«دوزیست» در بخش مسابقه سی‌وهشتمین دوره جشنواره فیلم فجر پذیرفته شد اما نتوانست نظر هیئت داوران را جلب کند و در هیچ رشته‌ای نامزد دریافت سیمرغ بلورین نشد.

دیگران چه گفته‌اند؟

بهمن عبدالمی: فیلم جدید برزو نیک‌نژاد گرچه ظاهری اجتماعی دارد یا حداقل تلاش می‌کند رابطه چند جوان جنوب شهری را در قالب یک قصه اجتماعی تعریف کند، عملاً یک